

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Vrsenuphio. 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Inter opi-
nari esse, mul-
tum in-
severis.

modum didiceris , quodd opinari aliquid esse, non est aliquid esse: cura potius ut facias, ac non tantum dicas.

Timotheo Lectori. 4.

Ex iis certaminibus, quæ abs te obeuntur, vir eximie, hoc persuasum habe, res præsentés velut stadium quoddam, quod in aspectu minimè cadat, proponi: in quo nobis non cum sensilibus feris, sed cum perturbacionibus, quæ animo & ratione intelliguntur, certamen est. Quæ quidem si robur illud, quo præditi sumus, superent, non corpori duntaxat periculum creant, verum animæ ipsi mortem accersunt: sin autem superentur, atque in fugam se conuertant, ingentes coronas ac prædicaciones consequemur. Et quidem hîc quoque persæpè: post autem, omninò. Quando quidem futuro ævo præmia concedita sunt, quemadmodum huic stadia & arcne.

Futuri ævi sunt præmia, huius stadia.

Nilo. 5.

Si diuina arcula synceram & perfectam viuendi rationem significant, superuacanca est curiosior inquisitio, iis, qui prudenter in eorum lectione versantur. Quocirca si cibos & vestitum monastica vitæ, iuxta Deum perfectæ, omnibusque numeris absolutæ, in Ioanne Baptista didicimus: pilis, si fieri potest, ad obtegendum corpus contenti erimus, herbarum autem ac folioru summitatibus ad exigua minimeque redundantem alimoniam, ac vires. Sin autem hæc imbecillitatem nostram excedunt, tùm necessitatis omnis, tùm rationis viuendi, ac perfectionis adipiscendæ forma nobis ac regula sit, quod Antistes censuerit atque imperarit.

Matth. 3. Marc. 4.

Vrsenuphio. 6.

Calix in manu Domini, vini meri plenus mixto. Hoc diuino oraculo iusta remuneratio designatur, quæ humanitate quidem ac misericordia temperatur, ad ciendam iis pœnitentiam, qui peccatis delectantur (Inclinabit enim ex hoc in hoc, hoc est, ex benignitate, in illud suppliciu quod sceleribus debetur.) At ne nos negligentia atque inertia dediti, cum iustitie

Psal. 74.

μαζων, ὅτι ἐπὶ τοῖς ὄψεσιν εἶναι, εἰνάρι βῆσι τὰ ἄλλα μάλλον, καὶ μὴ μόνον λέγει.

Τιμοθέω ἀναγνώστῃ. δ.

Πελοπόννησος μετέρχη ἄλλων, θαυμάσιε, ἐπεπεισο, σταδίον ἡμῖν τὰ παρόντα ἀποπέθεσθαι ἀόρατον, ἐν ᾧ θηλοῖς ὄσκα ἀθητοῖς, ἀλλὰ νοητοῖς τοῖς πάθεσι παρὰ σαλαγόριον ἄπερ εἰ τῆς ἐν ἡμῖν ῥώμης κρατήσῃσιν, ἐμέχρι τῆς σῶματος ὁσσοσι τὸν κίνδυνον, ἀλλ' αὐτῇ τῇ ψυχῇ τὸν θάνατον φέρουσιν. εἰ δὲ κρατηθῶσι καὶ δραπτεύσῃσιν, σφάρακων καὶ ἀναρήσεων μεγάλων τευξόμεθα. καὶ ἐν ταῦθα μὲν πολλάκις, μετὰ ταῦτα δὲ πάντως ἐπεὶ ἡ τὰ ἐπαθλα ὁ μέλλοντων ἁγῶν ἐμπεπίστευται, ὡς ἔστος τὰ σκάμματα.

σεκλάσθαι. ἰσῶσι.

Νείλω. ε.

Εἰ οἱ θεοὶ θεσημοὶ σημάσει τὰ κριβεῖσιν, ἀριτήτῃ καὶ ἀριεργῶς ζήτησι τοῖς νεγεχῶς τῶν ἀναγνώσεσιν. εἰ τοῖνυν καὶ ἐρώματα καὶ ἐσθῆματα τῆς θεῶν πελείας ἀσκήσεως ἐν Ἰωάννῃ τῷ βαπτιστῇ ἑσαυδωθημῶν, θελεῖ μὲν, εἰ οἶόν τε παρὸς σκέπην ἀρκεσθῆσόμεθα. ἀχρέμοσι δὲ βοτανῶν καὶ φύλων παρὸς ὀλίγην προσφῆν καὶ διώματι καὶ ἀπέειπον. εἰ δὲ ταῦτα δι' ἀδυναμίαν μείζονα τύπος ἡμῖν ἔστω καὶ χρείας ἀπέσις καὶ ἀλαίτης, καὶ τελειώσεως, ἢ τῆς παρρησίας δοκιμασία καὶ κέλευσις.

Ούρσει φῖω. 5.

Τὸ ποτήριον ἐν χειρὶ κυεῖς ἄνευ ἀκράτε πλήρες κερτάσματος, τὴν δικταίαν σημάσει ὁ θεῶς θεσημὸς ἀπαπόδοσιν, καρνωδὴν μὲν φιλανθρωπία παρὸς μέλα μέλαια τῆς χαυρόντων τοῖς ἀμαρτήμασιν. ἐκλίνε γὰρ ἐκ τῆς εἰς τῆτο, ἐκ τῆς φιλανθρωπίας διλοροῖσι, εἰς τὴν χρεώσεσιν τοῖς πλάσμασι πτωχῶν καὶ δικταίαν κρίσιν. ἀλλ' ἴνα

ἵνα μὴ παντελῶς φαντασῶμεν ὅπι-
λισμονεῖν τῆς δίκης οἱ ῥάθυμοι, πλὴν
ὁ πρυγίας αὐτῶ οὐκ ἐξεκελεύθη, πρῶ-
τερον δὲ ὅτι εἰ τέλει σωτηρίας κατα-
φρονήσασιν, εἰς ὑπερον τὴν δίκην ἔλ-
αιλίωσι. σῶσι πίνονται γὰρ, φησὶ, πάντες οἱ ἀ-
μαρτωλοὶ τῆς γῆς, τὸ τῆς κρίσεως εἰκό-
τως ποτήριον.

Τιμοθέω. ζ.

πικρῆ. Ἡ γὰρ ἱερεῖα τῶν εὐαγγελίων πικρῆ, ἢ
εἰς τὸ Ἰωσήφ τὴν γενεαλογίαν κατὰ γῆ-
σα ἐκ τῆς Δαβίδ ἐλκοντα τὴν συγγέ-
νειαν, ἠρέσθη δι' αὐτῶ σποδείζω καὶ
τὴν παρ' ἑνὸς τῆς Δαβίδ συμπυλέπ-
δα τῆς γῆς νόμος τῶς συγγίας αὐτο-
φύλλας θεασίζοντος γινέσθαι. ὁ δὲ τῆς
ἐρατίων ὑποφῆτης δογματῶν ὁ μέ-
γας σπύρολος Παῦλος, ἀναφανδὸν
Ἀβρααμῆ τὴν ἀλήθειαν, ἐκ τῆς Ἰούδα
μαρτυρῶν ἀνατεῖλαι τὸν κύριον. ταῦ-
τα δὲ δριμύτερον ἐπιγράμμος, μὴ εἰρω-
νεύς τ' ἐπερώτησιν. ἔ γὰρ λαβάνεις
ἡρῶν τ' εὐτέλειαν.

Τῷ αὐτῷ. η.

Ἐπερ ὅπως αὐτῶ δειτῶν ἢ εὐεκτή-
σα σῶρξ, κατενώζοντος τῆς παθῶν
τῶ οἰδήματα, ἔπειτα ἢ βοήθειαν χεῖρ
ἢ ἀσθενέσθαι, καὶ κακῶσι συμπίπτουσα
ψυχῆ, ἵνα ταῖς θέαις ἐπιλαῶς ὑπε-
αυγάσῃται. ἀμφοτέρων οὐ φροντι-
σῶν. γὰρ γὰρ λείποντος, δυσχε-
ρῆς ἢ τελείωσις.

Τῷ αὐτῷ. θ.

Αἰνολογεῖται φαντασίαι, ὡς γέγρα-
φας φλομαδέτατε, ἔ μόνον τῆς μεθη-
μερῶν εἰσὶ συντηχῶν ἢ ὁμιλίαν ἀ-
πιχίματα, ἀλλὰ καὶ τῶ ῥαθύμῳ σιωπῆ-
θεῖαι γενήματα. ὅτε γὰρ κέρω μέθης
ὁ νῆς συλληφθῆ, ὁρμηλίον γινέται τῆς
παθῶν. ὅτε δὲ νῆφει ἐρηγῶρως, καὶ τὸν
κύριον ἀεὶ ἐξασμῶν καραδοκεῖ, ἔπει-
τα γὰρ τὸς ἠπῶται, ἔπειτα τῆς ἀπ-
σκείνης παθῶν. ἔδεν γὰρ ἔτερον ὅτι τὸ

profus obliuisci, cogitatione nobis fingamus, idcirco adiectus est. Veruntamen fœx eius non est exinanita. Quoniam si salutem omnino aspernentur, vim numinis vlttricem ad extremum haud latebunt. Bibet enim, inquit, omnes peccatores terræ: Iudicij scilicet poculum: idque meritò.

Timotheo. 7.

Sacrosanctus Evangeliorum codex, Christi genealogiam in Iosephum, genus ex Dauide trahentem, deducens, satis habuit per eum demonstrasse. Virginem quoque ex eadem, qua David, tribu ortum duxisse: propterea quod lege sanciretur, ut matrimonia ex eadem tribu existerent. At verò diuinorum dogmatum interpres, magnus ille Apostolus Paulus, veritatem perspicue explanat, cum Dominum ex Iuda ortum traxisse testatur. Hæc igitur acutiùs certiusque sciens, ne dissimulanter ac veteratorie quæstionem hanc mihi proponas. Nec enim mihi obscurum est, te vilitatem hic aucupari.

Eidem. 8.

Quemadmodum caro, cum optime valet, ad sedandos & consopiosos perturbationum animi tumores, vexatione opus habet: sic etiam anima, cum imbecillitate laborat, atque in calamitatem & afflictionem incidit, operam requirit, ut diuinis mādatis collustretur. Quare vtriusque rei cura habenda est. Nam si alterutrum desit, perfectionem consequi difficile est.

Eidem. 9.

Nocturnæ rerum species, ut scripsisti, vir discēdi studiosissime, non modò diurnorum congressuum & colloquiorum reliquæ, ac velut extremi soni sunt: verum etiam socordis & ignaue consuetudinis fœtus. Nam cum temulentia veterno mēs correpta est, perturbationum animi propugnaculum existit. Cum autem sobria est, atque excubias agit, ac Dominum precincta opperitur, nec à ventre superatur,